

Постъпило е искане от прокурор при СРП, с което се предлага на съда да вземе мярка за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо лицето А. Н. К., с ЕГН: ***** – обвиняем по досъдебно производство № ЗМ 11040/2022г. по описа на сектор „Разследване на транспортни престъпления“ – СДВР по обвинение в извършено престъпление по чл.343, ал.3 във вр. с ал.1 б.,б“ пр.2 във вр. с чл.342, ал.1 пр.3 от НК. В него се излагат съображения, че е налице обвинение за тежко умишлено престъпление, касаещо висока обществена опасност, тъй като обвиняемият е напуснал местопроизшествието. В заключение се иска от съда да измени взетата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в по – лека такава.

В съдебно заседание представителят на СРП поддържа искането си като моли съда да вземе най – тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо привлеченото към наказателна отговорност лице. Излага подробни съображения в тази насока.

Защитникът на обвиняемия счита, че искането за вземане на първоначална мярка за неотклонение „Задържане под стража“, е несъразмерно тежко и моли съда да наложи по – лека.

Обвиняемият се присъединява към становището на защитника си и моли съда да му бъде взета по – лека мярка за неотклонение.

СЪДЪТ, като съобрази събраните в досъдебното производство доказателства, изложените в искането доводи, съображенията на страните и разпоредбите на закона, намира за установено следното:

Досъдебното производство е образувано с акта на първо действие по разследване, а именно Протокол за оглед на местопроизшествие от 05.02.2022г.

В хода на разследването са били разпитани в качеството на свидетели пострадалият от ПТП С. М., М. Г., Б. П., Й. Т. и В. С., които в показанията си са били очевидци на възникналото произшествие както и на поведението на обвиненото лице. Била е назначена съдебно медицинска експертиза на пострадалия, която е установила настъпило травматично увреждане „счупване на челюст“, което би могло да възникне вследствие на ПТП. Изискан е снимков материал на улицата, по която се е движел лекия автомобил, както и справка за съдимост и справка за нарушител на обвиняемия. С Постановление от 09.02.2022г. към наказателна отговорност бил привлечен водача на лекия автомобил А. Н. К.. Разпитан в качеството на обвиняем същият отказал да депозира обяснения като изразил съжаление за случилото се.

Видно от данните по делото е, че към настоящия етап може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е автор на извършеното деяние. От изявлението му, дадено при разпита му и в присъствието на защитник, същият е изразил съжаление за случилото се. Неговото признание

се потвърждава и от показанията на разпитания свидетел Й. Т., пред който обвиняемият признал, че е бил блъснал едно момче на пешеходна пътека.

Съдът намира, че към настоящия момент може да се направи обосновано предположение, че към настоящия момент е налице извършено инкриминирано деяние и именно обвиняемият е бил негов извършител.

Обвинението, за което А.К. е бил подведен под наказателна отговорност, е тежко и предвижда наказание лишаване от свобода, с което се покрива първия признак на чл.63, ал.1 от НПК за вземане на първоначална мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Същевременно обаче от данните по делото не се установява нито една от двете алтернативни хипотези на процесуалния закон, а именно реалната опасност от укриване или извършване на престъпление.

Съдът не споделя мотивите в искането на прокурора, че напускането на пътното транспортно произшествие от страна на обвиняемия обуславя опасността от укриване. Правната норма, под чиято отговорност е бил подведен К. изрично въвежда напускането на местопроизшествието като квалифициращ признак, който не може допълнително да утежни положението му при преценка за наличието на опасност от укриване. Същото поведение не може да бъде отчетено и като отегчаващо отговорността обстоятелство по смисъла на чл.56 от НК. От друга страна от показанията на свидетеля Б. П., дадени в хода на досъдебното производство на 08.02.2022г. се установява, че водачът на автомобила, реализирал ПТП, е бил спрял след удара, излязъл е от същия и след като преценил, че пострадалият е добре, напуснал произшествието.

Видно от данните по делото е, че обвиняемият има постоянен адрес в с....., както и месторабота като кранист, която упражнява въз основа на безсрочен трудов договор. Същевременно липсват каквито и да са действия от страна на лицето, които да наведат на подозрение, че същият се е укривал. Описаното поведение на разпитания свидетел не се покрива с квалифициращия признак от обективната страна на изпълнителното деяние „избягал“ от местопроизшествието. Съгласно дадените задължителни указания от Върховния съд, обективирани в т.4 б. „и“ от Постановление № 1 от 17.01.198г. на Пленума на ВС деецът е избягал от местопроизшествието, когато без уважителни причини го е напуснал с цел да се укрие или да заличи доказателствата или участието си в транспортното произшествие. Обстоятелството, че след уведомяване от полицейските органи обвиняемият се е явил, изключва предположението, че същият е действал с намерение да се укрива.

По разбиране на съда не е налице и втората алтернативна предпоставка за първоначално вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, а именно опасността обвиняемия да извърши престъпление. В мотивите към искането прокурорът не е изложил никакви фактически съображения относно наличието на такава опасност. Спрямо А. К. е повдигнато обвинение за

престъпление, извършено при форма на вина непредпазливост, което, макар и тежко по смисъла на материалния закон, не се отличава с висока степен на обществена опасност, обуславяща необходимостта от постоянно задържане. Съдебната практика нееднократно е имала възможността да посочи, че тежестта на обвинението не е достатъчно основание, за да се наложи най – тежката мярка. Видно от данните по делото е, че обвиняемият не е осъждан, няма висящи досъдебни производства, а обемистата справка за предходни нарушения по ЗДвП не е достатъчно основание да се приеме, че лицето би имало реална, а не предполагаема опасност, да извърши престъпление, свързано с транспорта. В случая на деецът е повдигнато обвинение за престъпление след извършване на едно административно нарушение – по чл.119, ал.1 от ЗДвП. Становището на прокурора, че обвиняемият се е опитал да склони свидетеля Йосиф Трайков в случая се явява ирелеватно за обосноваване на опасност от извършване на престъпление предвид изразеното съжаление за случилото се и липсата на оспорване на авторството на извършеното деяние.

В този смисъл съдът намира, че искането на прокурора за първоначално вземане на най – тежката мярка за неотклонение следва да бъде оставено без уважение. Същата би се явила несъразмерно тежка и играеща ролята на наказателно правна репресия, вместо постигане на целите ѝ, предвидени в закона.

Тъй като по досъдебното производство са налице данни за извършено престъпление от общ характер с пострадало лице, целите на мерките за неотклонение биха били постигнати в най – пълна степен с определяне на първоначална мярка „гаранция в пари“. Съобразявайки имущественото състояние на обвиняемия от материалите по досъдебното производство и от представеното в съдебно заседание копие от трудов договор, а именно, че е трудово ангажиран и има упълномощен защитник, гаранцията следва да бъде определена на 2 000 лева. Същата би била поносима по размер и е съобразена с имущественото състояние на дееца. С оглед гореизложените съображения съдът намира, че искането на прокурора следва да бъде оставено без уважение, а първоначалната мярка за неотклонение спрямо Асен Калайджиев следва да бъде „гаранция в пари“.